

x

Arrest

**nr. 176 941 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Thaise nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 april 1979.

Op 20 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 3 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Op 19 februari 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een visum kort verblijf.

Op 18 december 2013 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een visum kort verblijf met het oog op een huwelijk.

Op 3 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot uitstel inzake de afgifte van een visum kort verblijf.

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals de beslissing tot uitstel inzake de afgifte van een visum kort verblijf.

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een visum kort verblijf.

Op 8 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 2 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 16 maart 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 18 juni 2015 met nummer 148 104 verwerpt de Raad het beroep.

Op 20 november 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 19 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 23 mei 2016 gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 20, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2015 werd ingediend door:

Naam: S.(...)-A.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: 06.04.1979

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest arbeidsongeschiktheid dd. 10.03.2015 (P.(...)) waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 01.08.2014 erkend werd als zijnde 66% werkongeschikt; bijlage en attest van arbeidsongeschiktheid dd. 13.03.2015 met een overzicht van de ontvangen arbeidsongeschiktheidsuitkeringen in de periode 04.12.2014-28.02.2015; uit de voorgelegde attesten blijkt dat deze uitkeringen werden stopgezet eind februari 2015. Deze gegevens zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen bijgevolg niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur dd. 03.07.2015 van Comm. V.K. Z.(...); bijbehorende loonfiches voor de periode juli-september 2015; echter, uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever sedert 30.09.2015. Deze gegevens zijn niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2013 – aanslagjaar 2014); echter, dit aanslagbiljet heeft betrekking op de inkomsten van het jaar 2013, en is onvoldoende recent om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.
- simulatie personenbelasting (Tax-on-Web) (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015): dit document is een simulatie.

Het is geen officieel document van de belastingen (aanslagbiljet, ...) en wordt bijgevolg beschouwd als verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op het jaar 2014, en bijgevolg onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- aanrekening d.d. 24.10.2015 (Z.(...)) van de sociale bijdrage (4e kwartaal van het jaar 2015) welke de referentiepersoon als zelfstandige dient te betalen: dit document vermeldt geen netto-inkomsten van de referentiepersoon.

Er werd geen bijkomend document voorgelegd waaruit blijkt dat deze aanrekening effectief werd betaald.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat zowel de arbeidsongeschiktheidsuitkering als de tewerkstelling inmiddels werd stopgezet; volgens de meest recente gegevens is de referentiepersoon actief als zelfstandige.

Onze dienst heeft echter geen zicht op het nettobedrag van zijn huidige bestaansmiddelen. De voorgelegde inkomsten van het jaar 2013 zijn onvoldoende recent; de inkomsten van het jaar 2014 zijn niet alleen onvoldoende recent, ze worden ook beschouwd als een verklaring op eer.

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeften analyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen van de Belg onvoldoende zijn, wel dat niet kan worden vastgesteld hoeveel ze bedragen en dus niet kan nagegaan worden of aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

Tenslotte legt betrokkene documenten voor met betrekking tot zijn persoonlijke inkomsten. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §§1 en 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel, doordat verwerende partij de aangebrachte gegevens onterecht afwijst. en alleen bijkomende gegevens heeft opgevraagd teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van het gezin waarbij verzoeker zich wenst te vervoegen.

De aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter werd afgewezen met volgende motivering (stuk 1):

(...)

Uit deze motivering blijkt vooreerst dat verzoeker een goed overzicht heeft geboden van de inkomenssituatie van de referentiepersoon, waarbij hij niet heeft nagelaten aan te tonen wat er eerst is voorgevallen (nl. 66% arbeidsongeschiktheid), en wat de opvolgende toestand was van de referentiepersoon.

Verwerende partij haalt echter bij een eerste streepje aan dat gegevens over het inkomen van de referentiepersoon tot en met februari 2015 niet mee in overweging genomen kunnen worden.

Ten onrechte.

Van verzoeker wordt verwacht dat hij aantoont dat de referentiepersoon beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Daarom vraagt verwerende partij ook altijd zo veel mogelijk informatie, zoals bv. de aanslagbiljetten van voorgaande jaren.

Er valt niet in te zien waarom de informatie over de toestand en inkomenssituatie van de referentiepersoon van eerder in het jaar niet relevant zou zijn.

In een tweede streepje haalt verwerende partij eenzelfde redenering aan wat betreft de voorgelegde loonfiches tot 30 september 2015. Ook deze zouden niet 'in overweging' kunnen worden genomen, want 'niet langer actueel'.

Opnieuw ten onrechte.

Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend in november 2015; de situatie van loontrekkende bij Comm. V.K. Z.(...) was dus pas 2 maanden daarvoor gewijzigd. Het is het gebruik van verwerende partij en de gemeentes om bij de aanvraag minstens aan te tonen wat de inkomenssituatie was van 3 maand voorafgaand aan de aanvraag.

Welnu, dan diende verzoeker dus de inkomenssituatie voor september aan te tonen, hetgeen hij gedaan heeft.

Verwerende partij spreekt haar eigen beleid tegen door nu te stellen dat dit niet relevant zou zijn.

Verwerende partij gaat nog verder in een derde streepje, zeggende dat het voorgelegde aanslagbiljet van inkomstenjaar 2013 onvoldoende recent is.

Nochtans had verzoeker uitdrukkelijk bij zijn aanvraag vermeld dat dhr. D.(...) nog niet over een recenter aanslagbiljet beschikte - gelet op zijn jarenlange activiteiten als zelfstandige spreekt dit voor zich; de aanslagbiljetten komen immers altijd later voor een zelfstandige.

Het is dan ook daarom dat verzoeker de simulatie voor inkomstenjaar 2014 heeft voorgelegd, alsmede een aanrekening van Z.(...) van de sociale bijdrage die hij diende te betalen voor het vierde kwartaal van jaar 2015.

Er valt niet in te zien op welke andere manier de referentiepersoon had moeten aantonen wat zijn inkomenssituatie is: er is géén recenter aanslagbiljet afgeleverd.

Verwerende partij creëert een situatie waarbij referentiepersonen die zelfstandig zijn nooit kunnen aantonen wat hun inkomenssituatie is.

Als zij trachten een zo duidelijk mogelijk beeld te verschaffen, wordt hen verweten dat een simulatie van de belastingaangifte enkel een simulatie is, en volgens verwerende partij dus enkel een 'verklaring op eer'.

Dit gaat te ver en zorgt ervoor dat de aanvraag van een partner van een zelfstandige referentiepersoon altijd negatief zal zijn.

Verwerende partij hanteert een onmogelijk, onwettig en discriminatoir beleid.

Als verwerende partij dan toch achtte dat verzoeker de situatie bijkomend diende te verduidelijken, stond hem niets in de weg om bijkomende stukken op te vragen. Verzoeker geeft immers in zijn aanvraag aan dat 'bijkomende stukken op eenvoudig verzoek voorgelegd zullen worden'.

Verwerende partij laat na dit te doen, en volstaat door simpelweg de aanvraag af te wijzen.

Dit wijst allerm minst op een zorgvuldig handelen.

Immers rust er op verwerende partij een onderzoeksplicht naar de inkomenssituatie.

Zo bepaalt artikel 42 §1 Vw (eigen onderlijning): (...)

Door geen aanvullende stukken op te vragen, en niet aan deugdelijke feitengaring te doen, schendt verwerende partij dus de zorgvuldigheidsplicht.

In die zin oordeelde uw Raad eerder: (...)

Dit geldt des te meer omdat de voorgelegde gegevens erop wijzen dat de referentiepersoon in feite voldoende inkomsten heeft, om nog maar te zwijgen van zijn spaargeld (hetgeen verwerende partij ongetwijfeld kan opzoeken en vaststellen).

Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoeker zich wenste te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) (stuk 1) wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van recente bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker vormt een gezin met zijn Belgische echtgenoot, dhr. D.(...) D.(...)

De artikelen 40bis juncto 40ter Vw bepalen dat de Belg waarbij verzoeker zich wil vervoegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen: (...)

Artikel 40ter Vw vermeldt welke bestaansmiddelen niet in aanmerking komen, en voor het overige bepaalt de wet enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, en dat deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, indien het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag is een referentiebedrag; verwerende partij dient de aanvraag niet automatisch te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie "Bestaansmiddelen gezinshereniging", in NJWnr. 249, 2 november 2011).

Indien verwerende partij zou oordelen dat de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldoende aangetoond is, bepaalt artikel 42, §1, tweede lid Vw dat zij een analyse moet maken van de behoeften van de aanvragers: (...)

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd. Zo oordeelde ook Uw Raad (RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; Eigen onderlijning):

(...)

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoeker zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoeker ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Ondanks op grond van de motiveringsplicht moet blijken dat er aan deze behoefteanalyse werd voldaan, heeft verwerende partij geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Integendeel, verwerende partij wijst de voorgelegde stukken omtrent het inkomen van verzoeker zelf van de hand, zeggende dat deze niet dienstig zouden zijn omdat 'het de Belgische onderdaan is die zich

wenst te laten vervoegen die dient te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken'.

Uw Raad aanvaardde nochtans eerder reeds een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoefteanalyse blijkt:

Verwerende partij kan bezwaarlijk volstaan met de stelling dat een behoefteanalyse 'overbodig' zou zijn, nu de wet expliciet voorschrijft dat de behoefteanalyse moet verricht worden.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden weigeringsbeslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissingen op deze bepaling zijn gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de neergelegde stukken inzake de bestaansmiddelen niet als actueel beschouwd kunnen worden en dat zij daardoor geen beoordeling kan maken over de bestaansmiddelen.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie d.d. 20 november 2015:

- Attest arbeidsongeschiktheid in hoofde van de referentiepersoon d.d. 10 maart 2015;
- Attest arbeidsongeschiktheid in hoofde van de referentiepersoon d.d. 13 maart 2015 met vermelding dat referentiepersoon in totaal al 1151,76 euro heeft ontvangen;
- Loonoverzichten van de verzoekende partij bij S.P. NV van een periode van 29 april 2015 tot 4 oktober 2015;
- Loonbrief van de referentiepersoon voor juli 2015 ten bedrage van 1372,95 euro;
- Loonbrief van de referentiepersoon voor augustus 2015 ten bedrage van 1431,58 euro;
- Loonbrief van de referentiepersoon voor september 2015 ten bedrage van 1401,47 euro;
- Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur d.d. 3 juli 2015 tussen de referentiepersoon en Z. voor de periode juli – september 2015;
- Brief van Ze(...) waarbij aan de referentiepersoon wordt gevraagd om zijn sociale bijdrage voor het 4de kwartaal van 2015 ten bedrage van 685,66 euro te betalen;
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen van de referentiepersoon voor het inkomstenjaar 2013;
- Simulatie van de personenbelasting van de referentiepersoon voor het inkomstenjaar 2014.

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd. Zij stelt echter dat zij niet inziet waarom deze documenten niet meer relevant of actueel zouden zijn en is dus dan ook van mening dat deze stukken aantonen dat de Belgische referentiepersoon kan beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zo betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij vraagt om de inkomenssituatie van de referentiepersoon van drie maanden voorafgaand aan de aanvraag aan te tonen. De verzoekende partij stelt dan ook dat zij de situatie van voor september 2015 diende aan te tonen en dat zij dit heeft gedaan. De Raad kan de verzoekende partij hierin volgen. Echter dient er ook gekeken te worden naar de eigenlijke situatie van de inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon. De verzoekende partij

legt stukken neer waaruit blijkt dat de referentiepersoon werk had van juli 2015 tot en met september 2015. Dit was echter een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, die al voor het indienen van de aanvraag werd beëindigd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat deze stukken niet langer actueel zijn, daar de verwerende partij onmogelijk uit deze stukken kan afleiden wat de huidige inkomenssituatie van de referentiepersoon is. De verzoekende partij was ook op de hoogte van het feit dat deze arbeidsovereenkomst reeds beëindigd was op het moment van de aanvraag. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de stukken wel recent zijn omdat ze maar dateren van een maand voor het indienen van de aanvraag, wijst de Raad er op dat nergens uit de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de verwerende partij het gegeven of de Belgische referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beoordelen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partij gaat verder door in haar verzoekschrift te stellen dat het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2013 wel als actueel beschouwd dient te worden, daar zij bij haar aanvraag heeft aangegeven dat zij niet over een recenter aanslagbiljet beschikt. Dit is tevens de reden dat zij een simulatie van de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2014 heeft neergelegd. Het feit dat het aanslagbiljet niet als actueel wordt beschouwd, is niet kennelijk onredelijk daar de bestreden weigeringsbeslissing pas in mei 2016 werd genomen. De verzoekende partij stelt niet in haar verzoekschrift dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds geen aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2014 heeft ontvangen, noch toont ze aan dat zij dit aanslagbiljet wel heeft ontvangen, maar niet in staat was om haar aanvraag te actualiseren. Bovendien slaagt verzoekende partij er met haar betoog niet in aan te tonen dat het enige stuk dat zij kan voorleggen ten bewijze van het bestaan van bestaansmiddelen van de referentiepersoon een aanslagbiljet is. Daarom is het tevens niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat voor zover de simulatie van de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2014 wel actueel is, het moet beschouwd worden als een verklaring op eer. De verzoekende partij heeft immers nagelaten om enige andere stukken van de referentiepersoon als zelfstandige voor te leggen met betrekking tot het inkomstenjaar 2014. De verwerende partij heeft dan ook niet de mogelijkheid om de simulatie van de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2014 te verifiëren via objectieve stukken.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een situatie creëert waarbij zelfstandigen nooit kunnen aantonen wat hun inkomenssituatie is. Zij stelt dat de verwerende partij zo een 'onmogelijk, onwettig en discriminatoir' beleid hanteert. De Raad wijst er echter op dat ook zelfstandigen dienen te voldoen aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij kunnen dit aantonen door elk nuttig document neer te leggen. Zo stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft, en dat dit minstens blijkt uit zijn spaargeld. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten om enige stukken met betrekking tot de spaarrekening van de referentiepersoon neer te leggen. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij het onmogelijk maakt voor zelfstandigen om aan te tonen dat zij aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen kunnen voldoen, wanneer zij zelf in gebreke blijft om elk nuttig document neer te leggen. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij op alle neergelegde stukken heeft geantwoord op een wijze die niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij een 'onmogelijk, onwettig en discriminatoir' beleid hanteert.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat haar niet is gevraagd geweest om bijkomende stukken voor te leggen, hoewel zij bij haar aanvraag heeft aangegeven dat "*bijkomende stukken op eenvoudig verzoek voorgelegd zullen worden*". De verzoekende partij betoogt dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat het bestuur bijkomende inlichtingen had moeten vragen. Waar de verzoekende partij inzake deze materie verwijst naar rechtspraak van de Raad, blijkt er - los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben - niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de

feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert. Waar de verzoekende partij verwijst naar het spaargeld van de referentiepersoon, herinnert de Raad eraan dat hiervan geen stukken werden neergelegd en dat de verwerende partij hier niet zelf naar had moeten zoeken. De verzoekende partij dient zelf zorgvuldig te zijn.

Door louter te volharden in de stukken zoals deze zijn neergelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onwettig of onzorgvuldig is geweest in haar beoordeling van de bestaansmiddelen. Uit het voorgaande blijkt immers dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *“Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”*

2.1.2.2. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij een behoeftanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar de verzoekende partij nogmaals verwijst naar arresten van de Raad, herinnert de Raad eraan dat de arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben. Bovendien laat de verzoekende partij opnieuw na aan te tonen dat de huidige feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding hebben gegeven aan de geciteerde arresten.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in het hoofd van zijn middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissingen, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.1.2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS